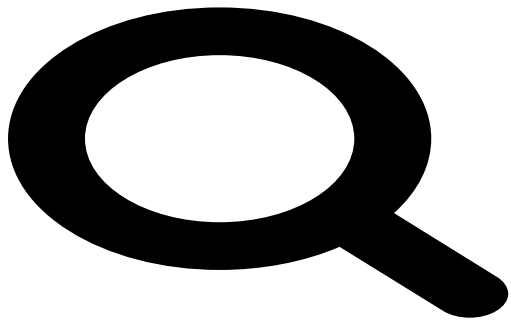

EZ GAUDE LO

Posted on 08/08/2011 by Naider

Lagun maiteak partekatu nahi ditut zurekin hurrengo lerroak, ez haiekin sinestu nahi dudalako gure egungo gizartea zerbaitetan aldatzen saia zaitezkeela, baizik eta behar dudalako nire burutik lehenbailehen ateratzeko, eta hori haien ahots ezkutu baina zulagarriekin ez dute nire neurona inozoak ikaratzen jarraitzen.

Eta da azken egunetan beste garai bateko eta ez XXI. mendeko ezaugarriak izan beharko luketen bi momentu bizi izan ditudala, oker ez banago bizi behar duguna. Ordena kronologikoan hasten naiz. Dakizuenez, denboraldi bat daramat nire ahaleginak film luze bat banatzera dedikatzen. Erakusleei proposatzen diegun proposamenean, bada bereziki harro gauden puntu bat, eta hau da, irekitzen dugun zinema bakoitzean, bertako film laburgile bat izan nahi dugula, bere laburrak izango dituen moduan. ezaugarriaren aurretik. Uste dugu laburmetraia pantaila handira itzultzearen berri bikainaz gain, oso aurrekontu baxuko ekoizpen batentzat, hau bezalakoa, publikoa mobilizatzeko aukera dela. Bada, egin ditudan deialdietako batean eta bertan Valladolid hitza behin bakarrik aipatu dudana eta nire solaskideari han sortu den leihatila, erakusketariari, ilustratzeko izan da, utziezadazu arrazoi agerikoengatik ez identifikatzeko. jeinua, esan dit bere eskualdean zinemagileen legio bat dutela Espainiako zinemaren abangoardian, errege gotikoak balira bezala aldarrikatzen didan zerrenda, eta, beraz, ez zutela Valladolideko inor behar. ikusleak motibatu. Bai, esan dezaket gaur egun bere kartelean dauden tituluaren artean titulu bikain asko daudela eta, bitxiki, zinemagile gotikoen zerrendak zuzendutako bat ere ez. Momentu horretan amaitu zen elkarriketa "hitz egingo dugu" batekin.

Bigarren momentua gaur goizean izan da, lanetik bueltatu eta nire auzoko supermerkatua joan naiz ogi bat eta janari gehiago erostera nire hozkailu anorexikoa birpopulatzeko helburuarekin. Nire aurrean, kutxan, alde batetik, amona bat, bere alaba eta biloba, eta bestetik, ama gazte bat jaioberriarekin. Gertatzen ari zena ezin nuen sinetsi, kutxazainak oihuka eta keinu sorta bat egiten jarraitu zuen, publikoari begira dagoen pertsona batentzat oso ezohikoak direnak. Nire txanda iritsi zenean, erreakzio bera espero nuen, baina ez zen horrela izan, zuzen tratatu ninduen, leunki esan dezaket baina tonu ez-erasoan eta inoiz mespretxuz. Harrituta, nire aurpegiera irribarretsuagatik izan behar zela esan nion neure buruari, baina une batzuk geroago konturatu nintzen aurreko bi bezeroek zer bait komunean zutela eta hau da, Hego edo Erdialdeko Amerikakoak zirela... barkatu nire kultura falta denean. azentuak kokatzeko heldu zen.

Bi kasuetan, ohituta gauden menpeko hezkuntza dela eta, ez nekien nola erreakzionatu, ezin izan nituen irainetatik urrun dauden hitzak aurkitu nire ondoeza helarazteko.

Eta horixe da, zer ezberdintasun arraro du Valladoliden egindako film luze batek Los Angelesen egindakoarekin, bere herrialdean infekzio gisa hautematen den?Serio, seinalatua eta uxatua sentitu naiz, hain zuzen. Gaur egun ordezkatzeko dudana filma Valladoliden errodatu zen.

Zein feromona arraro igortzen dituzte hegoamerikarrek auzoko supermerkatu bateko kutxazaina haserretzeko?Hain zaila al da zure ohiko ingurunetik kanpo zaudenean izaten duzun tentsio iraunkorra imajinatzea, jakinda edozein unetan psikologikoki eraso zintezkeela?Orain, ez al da nahikoa oinaze hori?

Ez dut inori hitzaldirik eman nahi, baina ahaztu al dugu jada zure herria, zure hiria, zure herrialdea uzteak etorkizuna bilatzen saiatzeko behar duen ahalegina?Ze momentutan pasatu dira pelikula baten giza balioak. ?nazioartekoa izatetik filmatu zen eskualdekoa izatera eta, beraz, beste eskualde batekoen kontrakoa?

Lotu gabeko gaiak diruditela imajinatzen dut, baina momentu honetan ez dira niretzat. Eta sentsazioa dudala hilabete, edo urte batzuetatik, gehiago arduratu garela arrisku-sariarekin, datu

makroekonomikoekin eta IBEX-35aren itxierarekin, gizakiarekiko errespetuz eta errespetuz baino. pertsonaren garapena, jaio zen lekuan jaio zen, bizi den lekuan bizi da eta hiltzen den lekuan hiltzen da.

Eta barkatu lagunak oraingoan ezkorra izatea, baina uste dut honelako "norbanakoekin", nazionalismoaren, erregionalismoaren, lokalismoaren eta era guztietako ismoen defendatzaileekin, ez dela zaila imajinatzea Alemania naziaren "esplotazioak" edo Espainia frankista, errepika daitezke.

Espero dut egun hori inoiz ez iristea, eta bai, hurrengoan horrelako egoera batean aurkitzen naizen hurrengoan, eraso psikologikoak zigorrik gabe gelditzen ez uzteko hitzak aurkitzea espero dut.

Eskerrik asko lagunei entzuteagatik eta barkatu aurreko lerro batzuk nahikoa koherenteak ez badira. J.P. Jostun "Ameslari guztiek bezala, etsipena egiaztat hartu nuen".

2011ko abuztuaren 6a, larunbata

Argazkia: [E2E4 Media](#)

There are no comments yet.